

Bestemmelserne om Opsigelse i Ejendomme, der er købt umiddelbart før Lovens Ikrafttræden og efter 12. December 1946, vilde „antagelig vise sig at være fyldestgørende, idet de levner Lejeren en væsentlig Frist til at sikre sig Bolig andetsteds, hvis han da opfatter Købets Hensigt straks. Men det halve Aars Frist i de øvrige Tilfælde maa skønnes at være utilstrækkelig i Betragtning af den store Efterspørgsel og det voldsomme Pres, der for Tiden er paa Boligmarkedet. I visse Tilfælde vil det vel endog være umuligt for en Familie overhovedet at skaffe sig en Lejlighed, f. Eks. et barnløst Ægtepar, der ikke har Mulighed for at komme i Betragtning ved Boliganvisningen. Imidlertid er Forslaget, som det foreligger, Udtryk for det, som har kunnet opnaas, og det er af meget stor Vigtighed, at det har kunnet forelægges efter en enstemmig Indstilling fra Udvalget.

Jeg skal derfor afstaa fra at stille Ændringsforslag i det foreliggende Tilfælde. Blot ønsker jeg at paapege, at Forslaget har den Mangel, at det *ikke aabner Mulighed for at annullere de seneste Opsigelser*, som har givet Anledning til, at Sagen er blevet rejst, og som derfor ogsaa burde omfattes af Lovens Beskyttelse. Det er beklageligt, at det ikke har været muligt i et saadant Tilfælde at give en Lov tilbagevirkende Kraft, men jeg forstaar, det er lovteknisk ugørligt. Dog ønsker jeg at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om det ikke ved Ministerens Indgriben er muligt at redde de Familier, som stadig har Opsigelsen hængende over Hovedet. . . .“

Johs. Christiansen (R. V.) mente, der kunde være Tilfælde, hvor Lovens tilbagevirkende Kraft gav Anledning til Betæneligheder, og han pointerede, at Ejeren Ret til selv at tage Bolig i sin Ejendom maatte genindføres, saa snart de ekstraordinære Forhold overhovedet gjoirde det muligt.

Aidt (D. S.) gav Lovforslaget sin Tilslutning, medens *Starcke* (D. R.) stærkt fremhævede, at den foreslaaede Ordning i visse Tilfælde kunde komme til at virke haardt over for den, der havde regnet med at faa Lejlighed i en Ejendom, han havde erhvervet.

Statsministeren, der førte Ordet paa Indenrigsministerens Vegne, oplyste, at det var Ministeriets Opfattelse, at naar den, der tidligere har ejet en Ejendom og boet i den, flytter ud til Fordel for en ny Ejer, kan dette ske uden Hindring fra Myndighedernes Side. Angaaende det af Leth Mouritzen fremsatte Ønske om, at de Opsigelser, som var foretaget inden Lovforslagets Fremsættelse, ogsaa skulde være undergivet Lovens Bestemmelser, udtalte Ministeren: „Jeg forstaar, at dette Spørgsmaal har været fremdraget i det Udvalg, der har været nedsat, og hvorefter det ærede Medlem, saa vidt jeg